

پرسش ۷۱: آیا این صحیح است که عبادات ما از گناهان بزرگ محسوب می‌شود؟

سؤال / ۷۱: يقول السيد الخميني رحمه الله في الأربعين ما معناه: (إن طاعاتنا من كبائر الذنوب عند الله)، ما مدى صحة هذا القول؟

سید خمینی (رحمه الله) در کتاب "اربعین" مطلبی با این مضمون می‌گوید: (طاعات ما نزد خداوند جزو گناهان کبیره می‌باشد). این گفته تا چه حد صحّت دارد؟

الجواب: إذا كان يقصد نفس الطاعة فلا، أما إذا كان يقصد الأداء فنعم. وسبب أنّ نوع أداء الناس للطاعة ذنب أنهم لا يعرفون من يعبدون، بل معظم الناس غافلون عن الله سبحانه وتعالى وهم في الصلاة بين يديه، فتتقاذفهم الأفكار كالأمواج يميناً وشمالاً.

پاسخ: اگر منظور ایشان خود طاعت باشد، خیر؛ ولی اگر مقصودش ادای طاعت باشد، آری صحیح است؛ و این به آن سبب است که نوع ادای طاعت توسط مردم، برای آن‌ها گناه محسوب می‌شود؛ چرا که آن‌ها نمی‌دانند چه کسی را عبادت می‌کنند، و حتی بیش‌تر مردم هنگام نماز در حضور خداوند سبحان و متعال، از او غافل‌اند و افکار (گوناگون) همانند امواج، آن‌ها را به راست و چپ می‌کشاند.

ولتتضح الصورة أكثر أضرب هذا المثال: فلو أنك أقبلت على شخص عظيم تكلمه وترجو أن يكلمك، فلما أقبل عليك أشحت بوجهك عنه يميناً أو شمالاً لتعبث بجيفة ملقاة على الأرض، ألا يغضب هذا العظيم عليك؟ ثم إذا غضب ألا يقول الناس إنه على حق وأنت مخطئ؟ ثم ألا يصفك الناس بأنك سفیه؟

برای اینکه موضوع روشن‌تر شود، مثالی برایتان می‌زنم: تصور کن شما رو به سوی شخص بزرگی نموده‌ای و با او گفت‌وگو می‌کنی و امید داری او به شما توجه و با شما صحبت کند، ولی هنگامی که وی رو به سوی شما می‌نماید شما از او چهره برگردانی و

به چپ و راست متوجه شوی و با لاشه‌ی مردار بدبویی که بر روی زمین افتاده، مشغول شوی. آیا این شخص عظیم‌الشأن بر شما خشم نمی‌گیرد؟ و آیا اگر خشمگین شود، مردم نمی‌گویند او حق دارد و شما را خطاکار به شمار نمی‌آورند؟ و آیا مردم شما را سفیه نمی‌خوانند؟!

وحتى الذي لا تتقاذفه الأفكار وينقطع إلى الله في صلاته بخشوع وخضوع وتذلل، فهو أيضاً ممن يشيخ بوجهه عن الله سبحانه بقدر جهله بالله سبحانه وتعالى.

حتی کسی که در نمازش، با خشوع و خضوع و تذلل فقط به خدا توجه دارد و افکار مختلف او را نمی‌رباید، او نیز در زمره‌ی کسانی است که به مقدار جهلی که نسبت به خدای سبحان دارد، از او روی‌گردان می‌باشد.

